

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1965 r.

Nr 19

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

81	— nr 62 z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi	141
82	— nr 74 z dnia 5 kwietnia 1965 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa	145

ZARZĄDZENIA:

83	— Ministra Finansów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie systemu finansowego wojewódzkich zjednoczeń przedsiębiorstw melioracyjnych	145
84	— Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu z dnia 27 marca 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wzoru umowy o wyprodukowanie i dostawę tytoniu oraz zasad i trybu oszacowania tytoniu odstępowanego przez plantatorów	146
85	— Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 kwietnia 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów	146
86	— Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 2 kwietnia 1965 r. w sprawie upoważnienia Instytutu Farb i Lakierów do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości farb i lakierów	146

OBWIESZCZENIA:

87	— Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 22 marca 1965 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm	147
88	— Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 5 kwietnia 1965 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych	156

81

UCHWAŁA Nr 62 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1965 r.

w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi.

W celu rozszerzenia krajowej bazy surowcowej w drodze intensywniejszego wykorzystania zasobów surowca podstawowego, lepszego zagospodarowania wszelkiego rodzaju surowców wtórnych nadających się do ponownego wykorzystania oraz zapewnienia najbardziej ekonomicznego sposobu ich utylizacji — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Surowce wtórne podlegają zagospodarowaniu na zasadach określonych uchwałą.

2. Surowcami wtórnymi w rozumieniu uchwały są przedmioty objęte wykazem wymienionym w § 14 ust. 2, które nie mogą być zużyte racjonalnie przez ich posiadacza, a nadają się do celowego wykorzystania przez innego użytkownika i stanowią:

- 1) odpady powstające w toku produkcji wskutek mechanicznego oddzielenia lub procesów technologicznych,
- 2) odpady powstające przy rozdziale lub pakowaniu,
- 3) przedmioty zakwalifikowane do użycia jako surowce wtórne (na złom) w trybie określonym uchwałą nr 788 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1205, z 1957 r. Nr 96, poz. 557, z 1961 r. Nr 31, poz. 147 i Nr 85, poz. 356 oraz z 1962 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 48, poz. 231) lub uchwałą nr 3 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie upłynięcia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów (Monitor Polski Nr 5, poz. 22),
- 4) przedmioty nadające się do użytku tylko po naprawie,
- 5) uboczne produkty poubojowe oraz odpady pokonsumpcyjne.

3. Decyzje o uznaniu przedmiotów określonych w ust. 2 pkt 1, 2 i 4 za surowiec wtórny podejmuje dyrektor jednostki organizacyjnej, w której przedmioty te się znajdują. W razie wątpliwości dyrektor może poruczyć zakwalifikowanie tych przedmiotów na surowiec wtórny komisji złożonej z rzeczoznawców. W miarę potrzeby do komisji mogą być powołani przedstawiciele właściwej organizacji zbytu lub skupu surowców wtórnych.

4. Zagospodarowanie surowców wtórnych obejmuje w szczególności:

- 1) gromadzenie, wstępne uszlachetnianie (np. czyszczenie, sortowanie, belowanie, konteneryzację, konserwację itp.), zaoferowanie do skupu i dostawę surowców wtórnych do odbiorców,
 - 2) skup, zbiórkę lub pozyskiwanie porzuconych surowców z hałd, wysypisk, ścieków, osadników, nadkładów kopaliń odkrywkowych itp.,
 - 3) przerób, zużycie, ponowne wykorzystanie lub renowację (regenerację) przez odbiorców,
 - 4) inną celową utylizację surowców wtórnych.
5. Ilekroć w uchwale jest mowa o:
- 1) „dostawcach surowców wtórnych” — należy przez to rozumieć jednostki organizacyjne, w których powstają surowce wtórne lub które znalazły się w ich posiadaniu,
 - 2) „jednostkach skupu surowców wtórnych” — należy przez to rozumieć organizacje zajmujące się zbiórką, skupem od dostawców, pozyskiwaniem i dostarczaniem surowców wtórnych do odbiorców,
 - 3) „odbiorcach surowców wtórnych” — należy przez to rozumieć jednostki organizacyjne, które wykorzystują lub mogą wykorzystywać dostarczane surowce wtórne do celów produkcyjnych, opakowaniowych, energetycznych, paszowych itd.

II. Obowiązki dostawców surowców wtórnych.

§ 2. 1. Obowiązek właściwego zagospodarowania surowców wtórnych spoczywa na przedsiębiorstwie, w którym te surowce się znajdują, oraz na jego jednostce nadrzędnej (zjednoczeniu lub jednostce równorzędnej).

2. Przedsiębiorstwa produkcyjne powinny stosować procesy technologiczne zmniejszające do minimum odpady produkcyjne i braki oraz w miarę możliwości wykorzystywać je ponownie do produkcji.

3. Jeżeli rachunek ekonomiczny wskazuje na szczególną efektywność przerobu powstających odpadów produkcyjnych dotychczas nie wykorzystanych, zaleca się przedsiębiorstwom produkcyjnym uzupełnienie parku maszynowego urządzeniami do pozyskiwania i przerobu powstających odpadów (np. urządzeniami do pozyskiwania pyłów elektrowni, zużła, surowców chemicznych, mineralnych itd.).

§ 3. 1. Surowce wtórne podlegają gromadzeniu, wstępnemu sortowaniu, magazynowaniu w miejscu ich powstawania i zaferowaniu właściwej jednostce skupu surowców wtórnych lub wyznaczonemu przez nią odbiorcy społecznemu.

2. Jeśli w drodze zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości (§ 14 ust. 2) zostanie ustalona jednostka wiodąca dla skupu surowców wtórnych, zagospodarowanie tych surowców odbywa się w sposób uzgodniony lub ustalony przez tę jednostkę.

3. Przedmioty określone w § 1 ust. 2 pkt 1, 2, 4 i 5, na które nie można znaleźć nabywcy i których zużycie przez posiadacza nie jest przewidywane, należy zniszczyć (zakopać), gdy nakazują to względy bezpieczeństwa, higieny i porządku w przedsiębiorstwie. Podejmowanie decyzji o zniszczeniu lub usunięciu przedmiotów następuje w trybie określonym w § 1 ust. 3.

III. Obowiązki jednostek skupu surowców wtórnych.

§ 4. 1. Jednostka skupu surowców wtórnych obowiązana jest organizować zbiórki surowca wtórnego, a w szczególności odbierać oferowane surowce wtórne w terminach uzgodnionych z dostawcą.

2. Jednostka skupu surowców wtórnych przeprowadza we własnym zakresie racjonalne uszlachetnianie surowców wtórnych (np. czyszczenie, sortowanie, zestawianie większych partii jednorodnego surowca odpowiadającego przepisowym normom, belowanie, konteneryzację, magazynowanie) oraz dostarcza surowiec w ilościach i terminach uzgodnionych z odbiorcami.

3. W koniecznych wypadkach jednostka skupu lub odbiorca powinni zawrzeć odpowiednie porozumienia z dostawcą na prawo dostępu do miejsc składowania surowców wtórnych u dostawcy dla ustalenia z nim sposobu odzyskiwania, wstępnego sortowania, składowania, konserwacji i zestawiania partii transportowych surowca.

4. Zadaniem wiodących jednostek skupu jest zapewnienie wspólnie z zainteresowanymi zjednoczeniami przemysłu możliwie najpełniejszego i optymalnego wykorzystania oferowanych surowców wtórnych, a w szczególności:

- 1) organizowanie prac naukowo-badawczych, konstrukcyjnych, technologicznych i doświadczalnych nad opracowaniem metod produkcyjnych, konstrukcji, receptur, kalkulacji, wzorów, modeli itp. nowych wyrobów zawierających surowce wtórne,
- 2) opracowywanie wniosków dotyczących programu produkcyjnego zapewniającego najbardziej ekonomiczne wykorzystanie surowców wtórnych,
- 3) opracowywanie wniosków w sprawie eksportu surowców wtórnych, ograniczenia importu pierwotnych surowców, które można zastąpić krajowymi surowcami wtórnymi,
- 4) opracowywanie wniosków w sprawie cen.

IV. Obowiązki odbiorców surowców wtórnych.

§ 5. 1. Zjednoczenia (zjednoczenia wiodące) określają specjalizację niektórych nadzorowanych przedsiębiorstw w zakresie produkcji wyrobów opartych na dostarczonym surowcu wtórnym.

2. Przedsiębiorstwo-producent odpowiada za pełną realizację planu produkcji wyrobów opartych na surowcu wtórnym lub za inną przewidzianą jego planem utylizację tego surowca.

3. Jeśli skup określonego rodzaju lub gatunku surowca wtórnego nie zaspokaja w pełni potrzeb różnych jego odbiorców, o kolejności zaspokojenia potrzeb określonych odbiorców w ramach branży decyduje jednostka skupu w porozumieniu z właściwym zjednoczeniem przedsiębiorstw-odbiorców, a w ramach dostaw dla różnych branż — Pełnomocnik Rządu do Spraw Surowców Wtórnych, o którym mowa w § 6.

V. Pełnomocnicy do spraw surowców wtórnych.

§ 6. 1. Dla koordynacji międzyresortowego gospodarowania surowcami wtórnymi powołuje się przy Komitecie Drobnej Wytwórczości Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych, zwanego dalej „Pełnomocnikiem Rządu”. Pełnomocnika Rządu powołuje Prezes Rady Ministrów.

2. Zakres działania Pełnomocnika Rządu obejmuje bezpośrednią koordynację zagospodarowania w ramach i na podstawie obowiązujących przepisów wszelkich surowców wtórnych, z wyłączeniem odpadów i złomu stali, żeliwa, metali nieżelaznych i ich stopów oraz zużli hutniczych, które objęte są bezpośrednią koordynacją Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych. W zakresie spraw wymagających koordynacji całości zagadnień surowców wtórnych Pełnomocnik Rządu działa w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącym Rady Gospodarki Materiałowej przy Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych (szczególnie w zakresie wykorzystania żelastwa użytkowego i złomu metalicznego bez przetapiania), Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Opakowań oraz Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i zainteresowanymi ministrami.

3. Do zadań Pełnomocnika Rządu należy w szczególności prowadzenie polityki gospodarczej zmierzającej do intensyfikacji pozyskiwania i pełnego zagospodarowania wszelkiego rodzaju surowców wtórnych, koordynacja posunięć międzyresortowych w tym zakresie oraz

- 1) opracowywanie wieloletnich programów optymalnego zagospodarowania tych surowców w skali ogólnokrajowej i przedstawianie Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości wniosków w sprawie ustalenia wykazu surowców wtórnych podlegających zagospodarowaniu oraz form i trybu ich zagospodarowania,
- 2) programowanie i koordynacja posunięć organizacyjno-technicznych zmierzających do lepszego zagospodarowania surowców wtórnych, inicjowanie tworzenia jednostek organizacyjnych prowadzących zbiórki, skup i segregowanie surowców wtórnych oraz likwidacji zbędnych jednostek,
- 3) inicjowanie badań naukowych i prac doświadczalnych nad pełniejszym i bardziej ekonomicznym wykorzystaniem surowców wtórnych, a zwłaszcza surowców nie wykorzystywanych lub niedostatecznie wykorzystywanych (np. odpadów ciepła, gazów i pyłów ulatniających się w atmosferę), oraz surowców wtórnych pozwalających na ograniczenie importu lub nadających się do racjonalnego wykorzystania bez większych nakładów inwestycyjnych,

- 4) organizowanie współpracy i wzajemnej pomocy zainteresowanych surowcami wtórnymi jednostek organizacyjnych oraz współpracy z analogicznymi organizacjami zagranicznymi,
- 5) opiniowanie i w miarę potrzeby stawianie wniosków w sprawach planów produkcyjnych i inwestycyjnych, postępu technicznego, bilansów materiałowych, planów importu surowców wtórnych itd. pod kątem widzenia lepszego, pełniejszego wykorzystania surowców wtórnych i zastępowania nimi pełnowartościowych surowców,
- 6) opracowywanie zasad bilansowania surowców wtórnych, koordynowanie obrotu tymi surowcami oraz ustalanie wytycznych zagospodarowania surowców wtórnych, których podaź i popyt nie są zbilansowane,
- 7) stawianie wniosków w sprawie bodźców ekonomicznych zachęcających do zbiórki, skupu i utylizacji surowców wtórnych,
- 8) ustalanie wytycznych w zakresie kontroli zbiórki, gromadzenia, skupu, eksploatacji, uszlachetniania, dostaw i przerobu surowców wtórnych we właściwych jednostkach organizacyjnych,
- 9) współpraca z Komitetem Nauki i Techniki w zakresie określonym w § 12,
- 10) pełnienie funkcji przewodniczącego Międzybranżowej Komisji Surowców Wtórnych.

4. Przepisy dotyczące powołania Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych nie ulegają zmianie. Pełnomocnik Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych opracuje projekty aktów normatywnych dostosowujących przepisy dotyczące gospodarki surowcami wtórnymi żelaza, stali, metali nieżelaznych i żużli hutniczych do przepisów niniejszej uchwały.

5. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości utworzy w Komitecie Wydział Surowców Wtórnych oraz Zespół przy Pełnomocniku Rządu jako aparat jego bezpośredniej obsługi. Obsługę techniczną problemów związanych z koordynacją branży surowców wtórnych sprawuje Centrala Surowców Wtórnych.

§ 7. 1. Przy Pełnomocniku Rządu działa Rada Naukowa do Spraw Surowców Wtórnych. Skład Rady ustali Prezes Rady Ministrów.

2. Do zadań Rady, o której mowa w ust. 1, należy inicjowanie i opiniowanie programów i planów prac naukowych oraz planów w zakresie techniki, ekonomiki i organizacji pozyskiwania, uszlachetniania i przerobu lub wykorzystania surowców wtórnych.

3. Szczegółowy zakres i tryb działania Rady określi statut nadany przez Pełnomocnika Rządu za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 8. 1. Zainteresowani ministrowie w miarę potrzeby lub na wniosek Pełnomocnika Rządu wyznaczają pełnomocników resortowych do spraw kompleksowego gospodarowania surowcami wtórnymi w ramach resortu oraz do współpracy z innymi zainteresowanymi tym problemem resortami albo rozszerzą zakres zadań powołanych wcześniej pełnomocników do spraw złomu metali na inne surowce wtórne.

2. Do właściwości pełnomocników resortowych, o których mowa w ust. 1, powinny należeć sprawy wymienione w § 6 ust. 3 pkt 1, 2, 5, 6 i 9 w zakresie dostosowanym do potrzeb i zasięgu zainteresowań resortu.

§ 9. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) powołują pełnomocników do spraw surowców wtórnych lub rozszerzą zakres zadań powołanych wcześniej pełnomocników do spraw złomu metali na wszystkie surowce wtórne objęte wykazem, o którym mowa w § 14 ust. 2.

2. Do zadań pełnomocników wojewódzkich, o których mowa w ust. 1, niezależnie od ich dotychczasowych obo-

wiązków, należy współpraca z Pełnomocnikiem Rządu w zakresie spraw wymagających koordynacji ogólnokrajowej oraz koordynacja posunięć międzybranżowych na terenie województwa, zmierzających do intensyfikacji pozyskiwania, zbiórki i skupu oraz pełnego zagospodarowania surowców wtórnych, a w szczególności:

- 1) zadania wymienione w § 6 ust. 3 pkt 5, 6 i 9, z tym że zasięg wykonywania tych zadań ogranicza się do rejonu ich działania,
- 2) inicjowanie i programowanie aktywizacji ośrodków opóźnionych w rozwoju gospodarczym w drodze uruchomienia lub zwiększenia przerobu miejscowych surowców wtórnych,
- 3) inne zadania zlecone przez Pełnomocnika Rządu lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Obsługę techniczną pełnomocników wojewódzkich pełnią sekretariaty terenowych porozumień międzybranżowych skupu surowców wtórnych lub pracownicy oddelegowani na stałe albo czasowo przez zainteresowane miejscowe organizacje skupu.

VI. Międzybranżowe organizacje skupu surowców wtórnych.

§ 10. 1. Państwowe i spółdzielcze jednostki skupu niemetalicznych surowców wtórnych przystąpią do międzybranżowego porozumienia skupu tych surowców.

2. Organem wykonawczym porozumienia międzybranżowego skupu niemetalicznych surowców wtórnych (jednostką wiodącą) jest Centrala Surowców Wtórnych.

§ 11. 1. Centrala Surowców Wtórnych zawrze z jednostkami organizacyjnymi wymienionymi w § 10 ust. 1 porozumienie w sprawie międzybranżowej współpracy i koordynacji zagadnień skupu wszelkich rodzajów surowców wtórnych.

2. Organy i uczestnicy porozumienia jednostek skupu surowców wtórnych działają zgodnie z przepisami o współpracy i koordynacji gospodarczej (branżowej) z uwzględnieniem przepisów niniejszej uchwały.

3. Celem porozumienia, o którym mowa w ust. 1, będzie:

- 1) organizowanie wspólnej eksploatacji składowisk (hald, nadkładów, wysypisk itp.),
- 2) organizowanie wspólnej sieci oraz aparatu skupu, jego unowocześnienie, racjonalizacja, mechanizacja prac ciężkich, koncentracja baz transportowych itd.; w tym zakresie zaleca się stosowanie wielobranżowych punktów skupu zrejonizowanych w sposób racjonalny, najbardziej odpowiadający dostawcom,
- 3) podejmowanie lub inicjowanie przedsięwzięć i akcji gospodarczych (np. reklamy, targów, giełd, eksportu, placówek badawczych, wspólnych zbiorów surowców) jednostek skupu surowców wtórnych wspólnie z dostawcami i odbiorcami,
- 4) organizowanie wzajemnej pomocy oraz wykorzystywanie posiadanych placówek składowych, magazynów, środków transportowych, laboratoriów, baz remontowych itd.,
- 5) inicjowanie i organizowanie nowych rodzajów produkcji opartych na surowcach wtórnych oraz nowych form intensyfikacji skupu lub zbiorów surowców o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, a zwłaszcza wszelkiego rodzaju odpadów powstających w zakładach przemysłowych, handlowych, rolniczych, usługowych oraz w gospodarstwach domowych, a nadających się na cele paszowe.

VII. Zadania naczelných organów administracji państwowej.

§ 12. 1. Komitet Nauki i Techniki zapewni uwzględnienie w planach rozwoju techniki zagadnień utylizacji ważnych dla gospodarki narodowej surowców wtórnych, a w progra-

mach badań naukowych — tematów prac nad zagospodarowaniem tych surowców.

2. Do zadań Komitetu Nauki i Techniki w zakresie zagospodarowania surowców wtórnych należy w szczególności:

- 1) inicjowanie prac nad nowymi rozwiązaniami naukowymi i technicznymi dotyczącymi lepszego pozyskiwania i bardziej ekonomicznego wykorzystania wybranych surowców wtórnych o dużym znaczeniu dla gospodarki narodowej,
- 2) programowanie oraz koordynacja prac naukowo-badawczych, projektowo-konstrukcyjnych i doświadczalnych o znaczeniu międzyresortowym.

3. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki może w drodze zarządzenia wyznaczyć jednostki organizacyjne zobowiązane do planowego zagospodarowania powstających w toku stosowanego przez nich podstawowego procesu produkcyjnego surowców wtórnych (odpadów, produktów ubocznych i towarzyszących) oraz zlecić opracowanie kompleksowego programu ich wykorzystania, realizowanego w trybie zadań ujmowanych odpowiednimi planami gospodarczymi.

§ 13. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów uwzględni w projektach narodowych planów gospodarczych i bilansach materiałowych możliwie szerokie wykorzystanie przewidzianych do pozyskania surowców wtórnych zastępujących zużycie materiałów, których bilanse zatwierdza Rada Ministrów i Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, a także uwzględni uzasadnione wnioski zainteresowanych resortów w tym zakresie. Zawarte w projektach planów, o których mowa w § 14 ust. 3 pkt 1—3.

§ 14. 1. Ministrowie zarządzają, aby podległe organizacje zbytu w porozumieniu z odpowiednią jednostką skupu surowców wtórnych spowodowały stosowanie przez odbiorców w większym rozmiarze surowców wtórnych zamiast surowców dotychczas stosowanych, między innymi przez odpowiednie zmniejszanie przydziałów i dostaw tych surowców przy ekwiwalentnym oferowaniu surowców wtórnych.

2. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości wyda na podstawie art. 3 dekrety z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami przepisy o gospodarowaniu surowcami wtórnymi oraz ustali wykaz surowców wtórnych podlegających zagospodarowaniu w trybie niniejszej uchwały i listę jednostek skupu upoważnionych do ich zagospodarowania.

3. Do zadań właściwych ministrów w zakresie zagospodarowania surowców wtórnych należy:

- 1) opracowywanie programów pozyskiwania i wykorzystania surowców wtórnych oraz ich zastępczego stosowania zamiast surowców pierwotnych, zwłaszcza importowanych, w grupach surowców przewidzianych do centralnego zagospodarowania w ramach resortu,
- 2) uwzględnianie w planach gospodarczych zużycia surowców wtórnych, przydziału środków rzeczowych i finansowych niezbędnych do ich eksploatacji, importu maszyn i urządzeń, koniecznego wzrostu zatrudnienia oraz funduszu płac itd.,
- 3) zapewnienie w planach inwestycyjnych resortów nakładów przeznaczonych na rozwój bazy eksploatacyjnej surowców wtórnych,
- 4) wydawanie wytycznych dotyczących planowania i kontroli projektowania oraz realizacji inwestycji przewidujących zagospodarowanie surowców wtórnych powstających w toku podstawowego procesu produkcyjnego, a interesujących różne branże,
- 5) przedstawianie wniosków dotyczących uzupełnień wykazu, o którym mowa w ust. 2, nowymi rodzajami nie zagospodarowanych dotychczas surowców wtórnych.

§ 15. Zobowiązuje się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz innych właściwych ministrów do zamieszczania w przepisach wydawanych na podstawie art. 30 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) wymagań dotyczących obowiązku wprowadzania urządzeń pozwalających na pozyskiwanie powstających w toku zasadniczego procesu produkcyjnego surowców wtórnych (produktów towarzyszących lub odpadów) oraz na przerób surowców wtórnych powstających w innych zakładach tej samej lub innej branży.

§ 16. 1. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Pełnomocnikiem Rządu wyda wytyczne w sprawie:

- 1) wykorzystania ogniw organizacyjnych administracji domów mieszkalnych, przedsiębiorstw (zakładów) oczyszczania miasta, dozorców domowych oraz innych osób i organizacji społecznych do organizowania zbiórki lub skupu surowców wtórnych pochodzących z gospodarstw domowych w budynkach mieszkalnych położonych w miastach i osiedlach oraz do wstępnego sortowania i gromadzenia odpadów na terenie nieruchomości obejmujących budynki mieszkalne,
- 2) opracowywania projektów wynagrodzenia dla wymienionych w pkt 1 jednostek organizacyjnych i ich pracowników oraz osób współdziałających w bezpośredniej zbiorce surowców wtórnych,
- 3) opracowywania wniosków co do wprowadzenia w wypadkach uzasadnionych gospodarczo zachęty dla instytucji, komitetów blokowych i lokatorów dostarczających odpadki domowe w formie wstępnie posortowanych surowców wtórnych.

2. Minister Gospodarki Komunalnej określi w porozumieniu z Pełnomocnikiem Rządu lub na jego wniosek, jakie rodzaje lub formy odpadków domowych będą podlegały zbiorce na terenie budynków mieszkalnych.

3. Właściwe organizacje skupu zapewnią prawidłowy odbiór sortowanych surowców wtórnych i odpadków domowych w odpowiednich do potrzeb odstępach czasu oraz zapewnią dostawę na teren nieruchomości zbiorników i innych środków niezbędnych do ich przechowywania i konserwacji.

4. Do dostawcy indywidualnego w miastach, osiedlach oraz we wsiach powinien w zasadzie docierać tylko jeden zbieracz obejmujący wszelkie rodzaje surowców wtórnych i odpadków domowych, wchodzących w zakres właściwości wszystkich jednostek skupu.

5. Zaleca się stosowanie różnych form lokalnych wielobranżowych zbieraczy (np. dozorców domowych, miejscowych organizacji społecznych, młodzieżowych, werbowanych ochotników spośród lokatorów każdego bloku itp.) oraz okresowe przeprowadzanie zbiórek i skupu w terminach znanych lokatorom i w formie najlepiej im odpowiadającej.

§ 17. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac wspólnie z Pełnomocnikiem Rządu oraz właściwymi ministrami ustalą zasady wynagradzania i inne środki zachęcające do wykonywania funkcji zbieracza surowców wtórnych lub innych obowiązków związanych z organizacją skupu surowców wtórnych przez pracowników zainteresowanych instytucji, dozorców, rencistów i innych obywateli trudniących się zbiórką tych surowców. Zasady wynagradzania należy ustalić według obowiązujących zasad wynagradzania za zbiórkę makulatury, złomu, żelaza i metali nieżelaznych oraz przyjąć zasadę pokrywania tych wynagrodzeń z wpływów uzyskanych ze sprzedaży surowców wtórnych.

§ 18. Ceny surowców wtórnych i marże stosowane w obrocie tymi surowcami powinny być ustalane w taki sposób, aby zachęcały do oferowania, wstępnego sortowania, dostarczania i uszlachetniania tych surowców.

VIII. Przepisy końcowe.

§ 19. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego przekazuje, a Komitet Drobnej Wytwórczości przejmie nadzór nad Centralą Surowców Wtórnych w trybie obowiązujących przepisów.

§ 20. 1. Traci moc uchwała nr 42 Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 1957 r. w sprawie usprawnienia gospodarki surowcami wtórnymi oraz zwiększenia wykorzystania tych surowców w przemyśle drobnym, spółdzielczości pracy i w rzemiośle (Monitor Polski Nr 13, poz. 96).

2. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w § 14 ust. 2, pozostają w mocy:

- 1) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1956 r. Nr 106, poz. 1235 oraz z 1958 r. Nr 19, poz. 124 i Nr 43, poz. 248),

- 2) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 29 czerwca 1962 r. w sprawie ustalenia wykazu jednostek prowadzących skup odpadków (Monitor Polski z 1962 r. Nr 66, poz. 311, z 1963 r. Nr 76, poz. 378 i z 1964 r. Nr 36, poz. 169).

§ 21. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącym: Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Komitetu Nauki i Techniki, Komitetu Drobnej Wytwórczości, Komitetu Pracy i Plac, Państwowej Komisji Cen, właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

82**UCHWAŁA Nr 74 RADY MINISTRÓW**

z dnia 5 kwietnia 1965 r.

w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa

§ 1. Przedłuża się na rok gospodarczy 1964/1965 moc obowiązującą uchwały nr 145 Rady Ministrów z dnia 21 maja 1964 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1963/1964 w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych gospodarstw rol-

nych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa (Monitor Polski Nr 35, poz. 155).

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

83**ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW**

z dnia 24 marca 1965 r.

w sprawie systemu finansowego wojewódzkich zjednoczeń przedsiębiorstw melioracyjnych.

Na podstawie § 12 uchwały nr 174 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1964 r. w sprawie organizacji służby inwestycyjnej i wykonawstwa robót w zakresie wodnych melioracji zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy wojewódzkich zjednoczeń przedsiębiorstw melioracyjnych, tworzonych zgodnie z § 8 uchwały nr 174 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1964 r. w sprawie organizacji służby inwestycyjnej i wykonawstwa robót w zakresie wodnych melioracji.

§ 2. Do gospodarki finansowej wojewódzkich zjednoczeń przedsiębiorstw melioracyjnych stosuje się przepisy §§ 17—19, § 20 ust. 1 i 4—7, § 21, § 22 ust. 1, §§ 23 i 24, § 25 ust. 1, § 27, § 28 ust. 1—3 i 5—8, § 29, § 30 ust. 1—5, §§ 31 i 32 uchwały nr 35 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie zasad organizacji i finansowania zjednoczeń przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego (Monitor Polski Nr 12, poz. 63).

§ 3. Wysokość wpłat przedsiębiorstw melioracyjnych zgrupowanych w zjednoczeniu ustala się w stosunku procent-

owym do planowanej wartości sprzedaży produkcji, usług, materiałów i towarów w cenach zbytu.

- § 4. Środki funduszu rezerwowego przeznaczone są na:
- 1) finansowanie ponadplanowych strat przedsiębiorstw.
 - 2) uzupełnienie środków funduszy inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw.
 - 3) inne cele określone odrębnymi przepisami.

§ 5. Zmiany w preliminarzu działalności administracyjnej, powodujące zwiększenie kwoty prelimitowanych wydatków z funduszu plac, kwoty na nagrody, kwoty funduszu dyspozycyjnego oraz zmniejszenie wydatków o charakterze inwestycyjnym — mogą następować jedynie za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej, przy równoczesnym zwiększeniu w obowiązującym trybie odpowiednich limitów.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Minister Finansów: w z. *J. Kole*